

Arrest

nr. 187 147 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 20 januari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter waaruit blijkt dat de bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie bewezen werd door middel van een huwelijksakte en dat hij een “*geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, huwelijksakte indien nodig met legalisatie/apostille, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden, betalingsbewijs federale bijdrage (evt. rekeninguittreksels/stortingsbewijs + stempel post), bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg*” heeft voorgelegd.

Op 18 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans

bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 20 januari 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor arbeiders bij het OCMW-Antwerpen*
- Loonfiches voor april, mei en juni 2016*

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg kunnen niet in aanmerking worden genomen.

Uit nazicht van DOLSIS (de databank van de RSZ) blijkt dat de tewerkstelling bij het OCMW-Antwerpen werd beëindigd op 06.09.2016 en er wordt verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige kans op tewerkstelling of bestaansmiddelen aangebracht. Bijgevolg is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Gezien de referentiepersoon was tewerkgesteld overeenkomstig art. 60 van de ocmw-wet bestaat de kans dat zij nu werkloosheidsuitkering ontvangt, gezien dit één van de finaliteiten is van de art. 60 tewerkstelling. Echter, zonder bewijs daarvan kan dit niet zo maar worden verondersteld. Het is altijd mogelijk dat de tewerkstelling is moeten beëindigd worden voor er voldoende arbeidsdagen zijn gepresteerd om terug te kunnen vallen op werkloosheidssteun bij ontslag of dat betrokkene vrijwillig ontslag heeft genomen. Bovendien kan werkloosheidsuitkering pas in aanmerking worden genomen voor zover de Belgische referentiepersoon ook aantoonst actief werkzoekende te zijn. Het is aan betrokkene om het dossier te actualiseren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon is achterhaald, vandaar dat het niet duidelijk is over welke zij heden kan beschikken. De toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan niet gebeuren, derhalve is ook niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een

*andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De referentiepersoon in casu betreft de echtgenote van verzoeker. Op 6.09.2016 werd de tewerkstelling van betrokkene jammerlijk genoeg beëindigd. Daar referentiepersoon niet in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering, diende mevrouw terug te vallen op een leefloon. Zij krijgt een leefloon uitgekeerd tot en met 31 januari 2017.

Referentiepersoon bleef niet bij de pakken zitten en ging actief op zoek naar werk. Dit heeft zijn vruchten afgeworpen, daar zij een arbeidsbetrekking heeft kunnen bemachtigen. Deze gaat in vanaf 1 maart 2017. Vanaf dan kan betrokkene bij 'A. (...) Bvba' aan de slag als hulpkelner, dit aan 11,63 euro per uur.

Bovendien bevindt de referentiepersoon zich in een preciaire situatie, daar zij instaat voor de zorg van haar gehandicapte zoon.

Verzoeker is bovendien in het bezit van een universitair diploma, behaald in 1989 aan de Helwan University en is gediplomeerd gids (tour guide). Bovendien heeft verzoeker bij het Centrum voor Volwassenonderwijs lessen Nederlands gevolgd. Hij behaalde in het schooljaar 2015-2016 erg hoge cijfers, zo ook reeds in het huidige schooljaar. Op heden volgt hij de module 1.2.

Verzoeker zal zeker en vast in staat zijn om zelf over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken van zodra verzoeker legaal in het land verblijft."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 40ter Vreemdelingenwet;*
- art. 2 en 3 Wet 29 juli 1991.*

Verzoekende partij stelt dat de referentiepersoon een nieuwe job bemachtigd heeft en dat verzoekende partij zelf over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zal kunnen beschikken, omwille van haar kwalificaties.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Vverweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verweerder zal dan nog slechts repliceren in de mate verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

Verzoekende partij uit geen kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, doch stelt slechts dat de referentiepersoon op heden een nieuwe job bekomen heeft.

Verweerder laat gelden dat deze arbeidsovereenkomst niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon, die pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, en dat ten andere zelfs dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot geheel terecht, in overeenstemming met art. 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet, dat de aanvraag tot verblijf diende geweigerd te worden wegens een gebrek aan bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon van verzoekende partij.

Verzoekende partij erkent in haar inleidend verzoekschrift dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing haar tewerkstelling bij het OCMW van Antwerpen beëindigd was en dat zij diende terug te vallen op een leefloon.

*Art. 40ter, §2, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt:
“(…)”*

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde terecht vast dat verzoekende partij slechts stukken met betrekking tot de beëindigde tewerkstelling van de referentiepersoon voorlegde, die niet in aanmerking genomen konden worden.

Verzoekende partij faalde dan ook in de op haar rustende bewijslast dat zij dient aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikte.

Waar verzoekende partij naar de kwalificaties van haarzelf verwijst, laat verweerder gelden dat deze geenszins aantonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten zou beschikken. Deze beweringen zijn bovendien sterk hypothetisch.

De bestreden beslissing werd geheel terecht, op basis van de voorgelegde stukken, genomen binnen de aan de gemachtigde toebedeelde bevoegdheden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker *“niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie”*, waarbij genoegzaam wordt toegelicht dat *“niet afdoende (is) aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”* nu *“de tewerkstelling bij het OCMW-Antwerpen werd beëindigd op 06.09.2016 en er (...) verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige kans op tewerkstelling of bestaansmiddelen (wordt) aangebracht”* en dat de behoefteanalyse overbodig is nu de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon achterhaald zijn. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*, waarbij rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het

beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
(...)"

Te dezen werpt de verzoeker op dat de tewerkstelling van de referentiepersoon werd beëindigd, waarna zij niet kon terugvallen op een werkloosheidsuitkering, maar terugviel op een leefloon tot en met 31 januari 2017. Voorts betoogt de verzoeker dat de referentiepersoon zich bevindt in een precare situatie daar zij instaat voor de zorg voor haar gehandicapte zoon. Door middel van dit betoog slaagt de verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat *"niet afdoende (werd) aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt"* te weerleggen, te ontcrachten of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing met miskennis van het bepaalde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

De verzoeker voert verder aan dat de referentiepersoon een nieuwe arbeidsbetrekking heeft gevonden, dewelke ingaat vanaf 1 maart 2017. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon bij A. bvba (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 8) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde arbeidsovereenkomst (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 8) kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Ten slotte laat de verzoeker gelden dat hij in het bezit is van een universitair diploma en dat hij lessen Nederlands heeft gevolgd, waarbij hij erg hoge cijfers behaalde, zodat hij zeker en vast in staat zal zijn om zelf over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken van zodra hij legaal in het land verblijft. Uit het bepaalde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat de vreemdeling dient aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aldus volstaat het niet om aan te tonen dat de vreemdeling zelf beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien dient de verzoeker, om het verblijfsrecht te bekomen, aan te tonen dat aan deze voorwaarden is voldaan en volstaat het niet dat hij, zoals hij lijkt voor te houden, louter via hypothesen aannemelijk maakt dat aan deze voorwaarden zal worden voldaan nadat het verblijfsrecht bekomen werd. Ten slotte – en louter ten overvloede – wordt er op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker de diensten van de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gebracht, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 74/13 en 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Bestreden beslissing houdt een bevel om het grondgebied te verlaten in, en kan aldus als verwijderingsmaatregel gecategoriseerd worden.

In de bestreden beslissing is er op geen enkele manier rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker reeds geruime tijd in België verbleef en samen met zijn echtgenote en haar kinderen een familie vormde én dat hij bovendien afhankelijk is van hen. Niet enkel op financieel bevindt verzoeker zich momenteel in een afhankelijke positie ten aanzien van zijn echtgenote, maar bovendien liggen zijn belangen hier in België. Dit blijkt duidelijk uit de lessen Nederlands die betrokkene hier volgt.

Bovendien staat verzoeker mee in voor de opvoeding van de drie kinderen van zijn echtgenote. Zoals eerder vermeld, is de jongste zoon van de referentiepersoon hulpbehoevend, daar deze een persoon met handicap betreft. Daar verzoeker mee instaat voor de verzorging en hulp van de kinderen, dient er rekening te worden gehouden met de hoger belang van de kinderen en in het bijzonder de gezondheidstoestand van alle betrokkenen.

Hoewel artikel 74/13 Vreemdelingenwet werd opgenomen in de beslissing, is er in de bestreden beslissing enkel sprake van een standaard-vermelding. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel. Op geen enkele wijze werd naar de persoonlijke situatie gerefereerd van verzoeker.

In die zin dient dan ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.

Aldus heeft verwerende partij de motiveringsplicht geschonden daar zij die beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd in het kader van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 74/14, §3 Vreemdelingenwet;*
- art. 74/13 Vreemdelingenwet;*
- art. 8 EVRM;*
- art. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991;*
- art. 62 Vreemdelingenwet.*

Verzoekende houdt voor dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening is gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij.

Met betrekking tot de vermeende schendingen van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en art. 62 Vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, verwijst verweerder naar hetgeen onder het eerste middel is uiteengezet en herhaalt dit hier niet nodeloos.

Verweerder stelt verder vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 74/14, §3 Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Met betrekking tot de vermeende schendingen van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij grondslag mist.

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bij artikel 40ter Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging; zodoende werd het recht op verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het spreekt voor zich dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

“B.45.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.

Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg.

De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

(...)

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn

eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

(...)

B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

(...)

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

(...)” (Grondwettelijk hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

De toetsing aan art. 8 EVRM, werd dan ook, middels de toepassing van art. 40ter Vreemdelingenwet, doorgevoerd in de bestreden beslissing.

Verweerder laat bovendien gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij geen gezinsleven in het buitenland kan uitbouwen.

Verzoekende partij verwijst verder naar zijn drie minderjarige stiefkinderen (kinderen van zijn echtgenote met een vorige partner) die hij mee zou opvoeden.

Nopens de zorgbehoevendheid van de kinderen, en specifiek het jongste kind, van de referentiepersoon laat verweerder gelden dat niet is aangetoond dat de aanwezigheid van verzoekende partij in het Rijk noodzakelijk is om de gebeurlijke zorgen aan de kinderen van de referentiepersoon te verlenen. Verzoekende partij beperkt zich in dit kader tot een loutere bewering, doch zij toont niet aan dat de zorgen - minstens gedurende de periode van de tijdelijke scheiding - niet door andere personen/familieleden zouden kunnen worden verstrekt.

Terwijl het middels de moderne communicatiekanalen hoe dan ook mogelijk moet worden geacht om nauw contact te blijven onderhouden, gedurende deze periode van tijdelijke scheiding.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Verzoekende partij houdt voor dat zij reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied zou verblijven en samen met zijn echtgenote en haar kinderen een familie vormde. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij pas in februari 2016 huwde zodat zij niet dienstig kan voorhouden als zou zij reeds gedurende lange tijd een familie vormen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij voor het huwelijk een langdurige relatie zou onderhouden met mevr. S. (...).

Evenmin toont verzoekende partij aan dat zij gedurende lange tijd op het grondgebied zou verblijven. Uit het administratief dossier volgt dat verzoekende partij eind 2015 niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken geseind stond. De ongestaafde bewering van verzoekende partij dat zij reeds lange tijd op het grondgebied verblijft, kan dan ook niet aangenomen worden.

Waar verzoekende partij stelt dat zijn belangen hier in België liggen, en hij daarom België niet kan verlaten, laat verweerder gelden dat louter sociale of zakelijke banden niet onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM vallen. Dergelijke relaties worden door voormeld artikel niet beschermd. Verzoekende partij slaagt er zelfs niet in te duiden welke belangen zij in België zou hebben.

Zie:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

Verzoekende partij stelt ook nog dat hij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Vooreerst laat verweerder gelden dat dit sterk onwaarschijnlijk lijkt. De referentiepersoon was tot voor kort werkloos en had drie kinderen te laste. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat de referentiepersoon nog in staat was een vierde persoon ten laste te nemen, al zeker geen volwassen persoon. Verzoekende partij staft de bewering dat zij financieel afhankelijk was ook niet.

Verweerder laat verder gelden dat het louter financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon, het verzoekende partij niet onmogelijk maakt om tijdelijk het grondgebied te verlaten om de nodige verblijfsdocumenten om in België te mogen verblijven, te bekomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar familieleden wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot voert verzoekende partij aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering omtrent art. 74/13 Vreemdelingenwet een standaardmotivering betreft, die op geen enkele wijze refereert naar de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven,

en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld :

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te bevelen.”

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou geen rekening gehouden zijn met haar gezinsleven of het belang van de kinderen en de gezondheidsproblemen van het jongste kind. Dit blijkt immers uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij lijkt aan te nemen dat ‘de gezondheidstoestand van alle betrokkenen’ mee in overweging dient te worden genomen ex art. 74/13 Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat deze kritiek juridische grondslag mist.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, stelt art. 74/13 Vreemdelingenwet slechts dat rekening dient gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In casu motiveerde de gemachtigde terecht dat de gezondheid van verzoekende partij zich niet verzet tegen een tijdelijke verwijdering.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. Waar de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de

Vreemdelingenwet kan worden volstaan met een verwijzing naar wat *supra*, onder punt 3.1.3.1., werd uiteengezet.

3.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij mee instaat voor de opvoeding van de drie kinderen van zijn echtgenote, waarvan de jongste zoon, die een handicap heeft, hulpbehoevend is. Hij laat ook gelden dat hij financieel afhankelijk is van zijn echtgenote.

Met betrekking tot het gezinsleven van de verzoeker met de drie kinderen van zijn echtgenote, waarvan één een handicap heeft, wordt erop gewezen dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van zijn echtgenote. De vraag is dus of de verzoeker kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. *In casu* maakt de verzoeker, door het bijbrengen van een uittreksel uit het bevolkingsregister (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en een attest van de federale overheidsdienst sociale zekerheid, directie-generaal Personen met een

handicap (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 9), evenwel niet aannemelijk dat hij als een zorgdragende volwassene voor de kinderen van zijn echtgenote kan worden beschouwd en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. Uit een enkel attest van gezinssamenstelling kan immers niet blijken dat de verzoeker daadwerkelijk hechte banden heeft met de kinderen van zijn echtgenote, ook al verblijven zij officieel op hetzelfde adres. Ook uit het attest van de federale overheidsdienst sociale zekerheid, directie-generaal Personen met een handicap, waaruit blijkt dat de jongste zoon van de echtgenote van de verzoeker een handicap heeft, kan niet worden afgeleid dat de verzoeker effectief de zorg draagt over dit kind. Het valt bovendien op dat de verzoeker op geen enkele wijze duidelijkheid schept over de biologische vader van de kinderen van zijn echtgenote. Nergens wordt geduid wat precies de rol is van de biologische vader in het leven van de kinderen. Het is dan ook geheel onduidelijk of deze vader samen met de echtgenote van de verzoeker nog het ouderlijk gezag over de kinderen uitoefent en wat precies de effectieve banden zijn tussen de kinderen en hun biologische vader. Het is niet geweten of de kinderen nog regelmatig contact onderhouden met hun biologische vader of hem bezoeken in het kader van één of andere vorm van omgangsregeling, noch is het duidelijk welke financiële, materiële en emotionele zorg de biologische vader biedt aan de kinderen. Er kan dan ook niet blijken dat de verzoeker daadwerkelijk de zorgdragende volwassene is ten aanzien van de kinderen van zijn echtgenote.

Aldus maakt de verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familieleven met de kinderen van zijn echtgenote niet aannemelijk.

Wat zijn privéleven betreft, laat de verzoeker gelden dat zijn belangen hier in België liggen, wat volgens hem duidelijk blijkt uit de lessen Nederlands die hij hier volgt. Er wordt evenwel op gewezen dat hij, door er louter op te wijzen dat hij lessen Nederlands volgt, geen beschermingswaardig privéleven in zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn echtgenote, wordt erop gewezen dat *in casu* niet betwist wordt dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoeker heeft met zijn echtgenote en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* wordt in de bestreden beslissing overwogen dat “het bevel (...) het logische gevolg (is) van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden”, dat “(i)ndien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, (...) een bevel het enige alternatief (is)” en dat de verzoeker en zijn partner “een andere manier (zullen) moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven”. Te dezen toont de verzoeker niet met concrete gegevens aan dat hij zijn gezinsleven met zijn echtgenote niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. De verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgehouden gezinsrelatie met zijn echtgenote. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven met zijn echtgenote verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij mee instaat voor de opvoeding van de drie kinderen van zijn echtgenote, waarvan de jongste zoon een handicap heeft en dus hulpbehoevend is. De verzoeker erkent dat de bestreden beslissing een motivatie in verband met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat, maar laat gelden dat er enkel sprake is van een standaardvermelding en dat op geen enkele wijze wordt gerefereerd naar zijn persoonlijke situatie.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt overwogen:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit deze overwegingen dat rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, meer bepaald met de omstandigheid dat hij en zijn echtgenote geen gemeenschappelijke kinderen hebben en met de mogelijkheid dat zij andere manieren kunnen vinden om hun gezinsleven samen verder te beleven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Voorts maakt de verzoeker, nu het bestaan van een gezinsleven met de kinderen van zijn echtgenote in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond (zie *supra*, onder punt 3.2.3.3.1.), niet aannemelijk dat dit voorgehouden gezinsleven een omstandigheid is waarmee de gemachtigde van de

bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN